

„Nervy drásající příběh, který si svá tajemství uchovává až do úplného konce.“ – Stephen King

Catriona Ward

Poslední dům v Needless Street

Neuvěříte, co se skrývá uvnitř...

**POSLEDNÍ DŮM
V NEEDLESS
STREET**

Copyright © 2021 by Catriona Ward

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ladislav Šenkyřík, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2963-0 (pdf)

CATRIONA WARD

Poslední dým
v Needless
Street

FOBOS

Mému synovci Riveru Emanuelu Wardu Enochovi,
narozenému 14. srpna 2020

Ted Bannerman

Dnes je výročí Holčičky s nanukem. Stalo se to před jedenácti lety u jezera – byla tam a potom najednou nebyla. Takže už to je špatný den, když zjistím, že Vrah je mezi námi.

Na bříše mi hned ztěžka přistane Olivia, vydává pištivé zvuky jako hračka na klíček. Jestli existuje něco lepšího než kočka v posteli, tak já o tom nevím. Snažím se ji zahrnout pozorností, protože až později přijde Lauren, Olivia se vytratí. Moje dcera s mojí kočkou nebudou ve stejné místnosti.

„Jsem vzhůru!“ říkám. „Dneska chystáš snídani ty.“ Chvilí mě těma svýma žlutozelenýma očima pozoruje a potom s lehkým našlapováním odkráčí pryč. Najde si kotouč slunečního světla, praští sebou na zem a mhouří oči svým směrem. Kočky tipy nechápou.

Z domovních schodů přinesu noviny. Mám rád místní deník, protože je v něm zpravodajství o výskytu vzácných druhů ptáků – můžete tam napsat, když nějakého neobyčejného uvidíte, třeba datla zlatého nebo pěvušku

sibiřskou. Dokonce už tak časně ráno je matný vzduch horký jako polévka. Ulice se zdá být ještě tišší než obvykle. Ztichlá, jako by vzpomínala.

Když uvidím titulní stránku novin, sevře se mi žaludek. Je na ní ona. Zapomněl jsem, že je to dnes. S vnímáním času na tom nejsem nejlíp.

Vždycky použiji stejnou fotku. Má na ní velká kukadla schovaná ve stínu širokého okraje klobouku, prsty svírá dřívko nanuku, jako by se bála, že by jí ho někdo mohl vzít. Mokré vlasy má zplihlé a připlácnuté k lebce, krátké jako klučiči. Byla plavat, ale nikdo ji nezabalil do načechráného ručníku a neosušil ji. To nemám rád. Mohla by se nachladit. Netisknou tu druhou fotografii, tu, na které jsem já. Měli s tím pořádnou polízanici. I když ne dost velkou, kdyby bylo na mně.

Bylo jí šest. Všechny to rozhodilo. Máme s tím tady v okolí problém, především my u jezera, takže se všechno seběhlo rychle. Policie prohledala domy všech lidí v okrese, kteří by mohli ublížit dětem.

Během prohlídky mi nedovolili zůstat uvnitř, takže jsem čekal venku na schodech. Bylo léto, třpytivé a horké jako povrch hvězdy. Jak se odpoledne táhlo, pomalu se mi spalovala kůže. Poslouchal jsem, jak odhrnují ošklivý modrý koberec v obývacím pokoji, vytrhávají prkna podlahy a vzadu v komoře dělají díru do zdi, protože měli pocit, že zní dutě. Celý můj dvorek, moji ložnici a všechno prohledali psi. Věděl jsem, co je to za psy. V očích měli bílé stromy smrti. Přišel nějaký hubený člověk s fotoaparátem a vyfotil si mě, jak tam postávám. Nenapadlo mě, že bych mu to neměl dovolit.

„Bez obrázku není žádný příběh,“ řekl mi, když odcházel. Nevěděl jsem, co tím myslí, ale vesele mi na rozloučenou zamával, a tak jsem mu zamával taky.

„Co to má znamenat, pane Bannermane?“ Ta vyšetřovatelka vypadala jako vačice. Strašně unaveně.

„Nic.“ Celý jsem se třásl. *Musíš být zticha, Malej Teddy.* Zuby mi tiše cvakaly, jako by mi byla zima, ale mně přitom bylo horko.

„Vykřikoval jste moje jméno. A potom ještě cosi o něčem ‚zeleném‘, aspoň myslím.“

„To jsem si asi vzpomněl na jednu historku, kterou jsem si vymyslel jako dítě. O ztracených klucích, kteří se u jezera proměnili v cosi zeleného.“ Zpytavě se na mě zadívala. Dobře jsem ten pohled znal. Neustále se tak na mě někdo díval. Pevně jsem se přidržel kmene dubku před domem. Strom mi propůjčil svou sílu. Bylo k tomu co říct? Pokud ano, balancovalo to na okraji mých myšlenek.

„Pane Bannermane, tohle je vaše jediné bydliště? Žádnou jinou nemovitost tady v okolí nevlastníte? Loveckou chatu, nic takového?“ Setřela si pot z horního rtu. Doléhaly na ni obavy, jako by nesla na zádech těžké břímě.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Ne, ne, ne.“ Nepochopila by, kdybych jí měl vysvětlovat, kde bývám o víkendech.

Nakonec mě policie nechala na pokoji. Musela, protože já celé odpoledne strávil u samoobsluhy, což mi všichni můžou dosvědčit. Dosvědčuje to i záznam z bezpečnostní kamery. Býval jsem tam často: seděl jsem venku na chodníku u posuvných dveří. Když se s šuměním otevřely a vypustily v závanu chladného vzduchu další lidi, poprosil jsem o bonbony. Když měli, tak mi občas dali, někdy mi je dokonce šli koupit. Máma by se za mě styděla, kdyby se o tom dozvěděla, jenže já měl bonbony strašně rád. Vůbec jsem se nepřiblížil k jezeru ani k Holčičce s nanukem.

Když toho přece jen nechali a pustili mě zpátky domů, pořád jsem je cítil. Stopy po kolínské, pot, skřípění gumových podrážek, chemikálie. Znepokojovalo mě, že viděli

moje milované předměty, například fotku mámy a táty. Fotografie ztrácela barvu už tehdy, jejich podoby vybledly. Opouštěli mě, mizeli do nenávratna. Na římse nad krbem stála rozbitá hrací skříňka – tu si přinesla máma ze svého vzdáleného domova. Hrací skříňka nehrála. Rozbil jsem ji v tentýž den, kdy jsem rozmlátil matrhošky, v ten den, kdy se stala ta věc s myší. Malé baleríně se zlomila tenká nožka, svalila se jako podťatá a umřela. Kvůli ní jsem se možná cítil úplně nejhůř. (Říkal jsem jí Eloise. Nevím proč; prostě vypadala jako Eloise.) V uších jsem zaslechl mámin nádherný hlas: *Bereš mi úplně všechno, Theodore. Jen bereš, bereš, bereš.*

Ti lidé si všechny moje věci prohlíželi svýma očima, přemýšleli o nich podle sebe a já už se v domě necítil, jako by mi patřil.

Zavřel jsem oči a zhluboka se nadechl, abych se uklidnil. Když jsem je zase otevřel, matrhoška se na mě samolibě usmívala. Hrací skříňka vedle ní. Balerína Eloise stála hrdě vzpřímená, paže se jí vznášely v dokonalé rovnováze nad hlavou. Máma s tátou se na mě usmívali z fotografie. Můj nádherný oranžový kobereček pod nohama připomínal měkké tabletky.

Hned jsem se cítil líp. Všechno bylo v pořádku. Byl jsem doma.

Olivia mi strčila hlavou do dlaně. Zasmál jsem se a zvedl si ji do klína. To mi přidalo na náladě ještě víc. Ale nahoře na půdě se probrali zelení chlapci.

Druhý den jsem byl v novinách. Titulek zněl DŮM PODEZŘELÉHO BYL PROHLEDÁN. A na snímku jsem byl já, jak stojím před domem. Prohledávali i další domy, ale v článku to vyznívalo, jako by šlo jenom o můj dům, a říkám si, že ostatní lidi byli jen natolik chytří, že si zakryli obličej. Bez

obrázku není žádný příběh. Moji fotografii dali hned vedle obrázku Holčičky s nanukem, což byl příběh sám o sobě.

Na fotografii nebyl název ulice, ale lidi ji podle mě asi museli poznat. Do oken mi vlétly kameny a cihly. Bylo jich moc. Sotva jsem nechal okno znovu zasklít, hned jím proletěl další kámen. Měl jsem pocit, že z toho zešílím. Došlo k tomu tolikrát, že jsem to vzdal a okna zatloukl překližkou. To je postupně otrávil. Házet kamením, když nejde nic rozbít, není zdaleka taková zábava. Přestal jsem ve dne vycházet z domu. Byla to těžká doba.

Holčičku s nanukem – myslím tedy noviny s její fotografií – jsem uložil do přístěnku pod schody. Shýbnu se, abych ji dal zpátky dospod. V té chvíli uvidím na polici magnetofon – napůl schovaný za hromadou novin.

Okamžitě ho poznávám. Je mámin. Vezmu přístroj z poličky. Když se ho dotýkám, je to zvláštní pocit, jako by někdo vedle mě něco šeptal, těsně pod prahem slyšitelnosti.

V magnetofonu je už založený pásek, částečně použitý – přibližně polovina jedné strany je už nahraná. Je to starý pásek s pruhovanou žlutočernou etiketou. A s jejím úhledným, vybledlým rukopisem. *Poznámky.*

Pásek si neposlechnu. Víím, co na něm je. Své poznámky vždycky diktovala nahlas. Hlas se jí mírně zadrhával na některých souhláskách, nedokázala se toho úplně zbavit. V jejím hlase jste slyšeli moře. Máma se narodila daleko, pod temnou hvězdou.

Pomyslím si: *Prostě ho tedy nechej, zapomeň, že sis ho všiml.*

Sním trochu nakládané zeleniny a cítím se mnohem líp. Koneckonců se to všechno stalo už dávno. Světlo sílí

a bude nádherný den. Přiletí ptáci. Každé ráno se přiřítí z lesa a snesou se na zahradu za domem. Lesňáčci žlutohrdlí, králíčci, strnadi, křivky, vrabci, kosi, holubi. Je jich plno a je to nádhera. Rád je pozoruju. Udělal jsem si v překližce na správných místech díry té přesně správné velikosti – vidím jimi celou zahradu. Dělam vše pro to, aby krmítka byla pořád plná a měli dostatek vody. V tomhle horkém počasí ptáci trpí.

Chystám se jako každý den zahradu zkontrolovat, a najednou se mi zničehonic zhoupne žaludek. Mé vnitřnosti někdy odhalí věci dřív než moje mysl. Něco je špatně. Ráno je příliš tiché. Říkám si, že nemám blbnout, zhluboka se nadechnu a přiložím oko k otvoru v překližce.

Napřed uvidím jen sojku. Leží přímo uprostřed trávníku. Její pestrobarevná křídla se třpytí jako ropná skvrna. Jedním dlouhým křídlem mává ve vzduchu, zoufale se snaží vzletět. Ptáci vypadají divně, když jsou na zemi. Nejsou určeni k tomu, aby na ní zůstávali dlouho.

Když otáčím klíči ve třech velkých zámcích na zadním vchodu, třesou se mi ruce. *Cvak, cvak, cvak*. Dokonce ani v této situaci za sebou nezapomenu zamknout. Ptáci se povalují po celé zahradě, vyprahlá tráva je jimi posetá. Škubou sebou, bezmocně přilepení k čemusi, co se podobá hnědému papíru. Mnozí jsou mrtví, možná dvacet. Jiní ne. Napočítám sedm tlukoucích srdíček. Lapají po dechu, úzké černé jazýčky ztuhlé bolesti.

Moje mysl se rozbíhá do všech stran jako mravenci. Třikrát se musím nadechnout, než pochopím, co vlastně vidím. V noci někdo obešel všechna krmítka a nastražil tam pasti s lepidlem, obalil jimi drátěné klece, připevnil je ke koulím visícím na provázcích. Když ptáci za svítání přiletěli za potravou, nožky a zobáky jim uvízly v lepidle.

Hlavou se mi honí jediné: *Vražda, vražda, vražda...* Kdo tohle dokáže udělat ptákům? Potom mě napadne: *Musím to uklidit. Nesmím dopustit, aby to viděla Lauren.*

V břečtanu u drátěného plotu se krčí toulavá mourovatá kočka, celé to soustředěně pozoruje jantarově žlutýma očima.

„Jdi pryč!“ křiknu na ni. Hodím po ní první věc, co mi přijde pod ruku, což je prázdná plechovka od piva. Obloukem letí vzduchem a praští se zaduněním do sloupku plotu. Odchází pomalu, nerovnou kulhavou chůzí na nohou bez drápků, jako by to byl její vlastní nápad.

Sbírám živé ptáky. V rukou se mi lepí k sobě, spojí se do jediné cukající se hmoty. Vypadají jako netvor z mých zlých snů, všude jen nohy a oči, zobáčky lapající po vzduchu. Když se je pokouším od sebe oddělit, vytrhují se jim z tělíček pírká. Ptáci nevydávají žádné zvuky. To je možná ze všeho nejhorší. Ptáci nejsou jako lidé. Bolest je umlčí.

Beru je dovnitř a zkouším nejrůznější věci, které mě napadnou, abych lepidlo rozpustil. Ale už po pár pokusech s rozpouštědlem vidím, že všechno jenom zhoršuji. Ptáci zavírají očka a ve výparech lapají po vzduchu. Teď už nevím, co mám dělat. Jsou k sobě slepení navždy. Ptáci nemohou žít, ale nejsou mrtví. Napadne mě, že bych je mohl utopit, potom že jim kladívkem rozbiju hlavičky. S každým nápadem se cítím čím dál divněji. Přemýšlím, že odemknu skříň s notebookem. Třeba najdu nějaký nápad na internetu. Jenže nedokážu vymyslet, kam ptáky odložit. Lepí se na všechno, čeho se dotknou.

Potom si vzpomenu na jednu věc, kterou jsem viděl v televizi. Stojí to za zkoušku a ocet máme. Jednou rukou odříznu kousek hadičky. Ze skřínky pod dřezem si vytáhnou velkou umělohmotnou dózu, jedlou sodu a ocet. Ptáky opatrně vložím do dózy, uzavřu ji a dírkou, kterou

propíchnu v umělohmotném víku, prostrčím hadičku. V pytlíku rozmíchám sodu s octem a připevním ho k hadičce gumičkou. Z dózy je teď plynová komora. Vzduch v ní se začíná měnit a záškuby peří zvolňují. Celé to sleduji, protože smrt si žádá svědka. Na to by měl mít nárok i pták. Netrvá to dlouho. Oni to už stejně napůl vzdali jen z vedra a strachu. Jako poslední umírá holub. Zvedání a klesání jeho zaobleného hrudníku je čím dál mělčí, až se nakonec zastaví.

Vrah mě přinutil, abych se sám stal vrahem.

Mrtvolky vyhodím do popelnice za domem. Zplihlá, ještě teplá tělčka, hebká na dotek. Kdesi v ulici někdo startuje sekačku. Vzduchem se line vůně posekané trávy. Lidé se probouzejí.

„Všechno v pohodě, Tede?“ Je to muž s vlasy barvy pomerančového džusu. Každý den chodí do lesa se svým velkým psiskem.

„Samo, v pohodě,“ odpovím. Muž se mi dívá na nohy. Uvědomím si, že nemám boty ani ponožky. Nárty jsou bílé a chlupaté. Zakryju si jednu nohu druhou, ale o moc líp se díky tomu necítím. Pes funí a cení na mě zuby. Obecně vzato jsou mazlíčci lepší než jejich majitelé. Musí žít s lidmi, ale co je ještě horší, musejí je mít rádi. Cítím se všemi těmi psy, kočkami, králíky a myšmi. No ale Olivia není žádný mazlíček. Ona je mnohem víc. (Řekl bych, že si to o své kočce myslí každý.)

Když přemýšlím o Vrahovi, jak se ve studené tmě plíží kolem mého domu a klade na zahradě pasti – možná dokonce nahlíží dovnitř a pozoruje mě svým zrakem mrtvého brouka i s Lauren a Olivíí –, rozbuší se mi srdce.

Vracím se. V mé bezprostřední blízkosti stojí čivavová paní. Ruku mi pokládá na rameno. To je nezvyklé. Lidi se

mě zpravidla neradi dotýkají. Pes, jehož svírá v podpaží, se chvěje, rozhlíží se kolem sebe s vypoulenýma očima.

Stojím před domem čivavové paní, který je žlutý se zeleným lemováním. Mám pocit, jako bych na cosi zapomněl nebo se to měl právě dozvědět. *Vzchop se*, říkám si. *Nebud' divnej*. Lidi si všimnou, když je někdo divnej. Pamatují si to.

„... ta tvoje ubohá noha,“ říká žena. „Kde máš boty?“ Ten tón znám. Malé ženy se chtějí starat o velké muže. Je to záhada. „Musíš na sebe dávat pozor, Tede,“ říká. „Tvoje máma by o tebe měla velkou starost.“

Vidím, že mi z nohy něco teče – po betonu se vine tmavě červený pramínek. Musel jsem na něco stoupnout. „Honím tu toulavou,“ říkám. „Vlastně jsem ji honil. Nechtěl jsem, aby mi na zahradě lovila ptáky.“ (Nepoužiji sloveso vždycky v tom správném čase. Všechno jako by se odehrávalo právě teď a já někdy prostě zapomenu, že se to ve skutečnosti stalo už předtím.)

„Ty kočky, to je opravdu hrůza,“ říká. Oči se jí rozhoří zájmem. Poskytl jsem jí téma, které si může užít. „Je to verbež. Město by se mělo o toulavé kočky postarat stejně, jako to dělá s ostatní havěť.“

„S tím souhlasím,“ odpovídám. „Jistě.“

(Nepamatuji si jména, mám vlastní kritéria, jak lidi posuzovat. To první zní: Byli by hodní na moji kočku? Tuhle ženskou bych k Olivii nikdy nepustil.)

„Každopádně vám děkuji,“ říkám. „Cítím se už líp.“

„To si myslím,“ odpoví. „Přijď zítra na ledový čaj. Něco upeču.“

„Zítra nemůžu.“

„Tak někdy jindy. Jsme přece sousedi. Musíme si pomáhat.“

„To já taky vždycky říkám.“ Jsem zdvořilý.

„Pěkně se umíš usmívat, Tede, víš to? Měl bys ses usmívat častěji.“

Zamávám jí, zašklebím se a odkulhám, předstírám bolest, kterou necítím, ulevuji krvácející noze, dokud si nejsem jistý, že zašla za roh.

Čivavová paní si nevšimla, že jdu pryč, což je dobře. Ztratil jsem čas, ale ne zase tolik, aspoň myslím. Chodník je pod nohama pořád ještě jen teplý, ne horký. Kdesi v ulici stále vrčí sekačka, vůně posečené trávy ve vzduchu je lepkavá a zelená. Možná to bylo jen pár minut. Ale nemělo se to stát na ulici. A než jsem šel z domu, měl jsem se obout. To byla chyba.

Pořezanou nohu si vyčistím dezinfekcí ze zelené umělohmotné láhve. Myslím, že byla určená na podlahy nebo na kuchyňské linky, ne na kůži. Noha vypadá po ošetření mnohem hůř. Kůže je zarudlá a rána otevřená. Vypadá, že by mohla opravdu bolet, kdybych ji cítil. Ale aspoň je teď rána čistá. Ovážu si nohu fáčem. Mám tady spoustu gázy a obinadel. V našem domě často dochází k úrazům.

Mám potom pořád ještě lepkavé ruce, jako by mi na nich ulpěla žvýkačka nebo smrt. Vzpomínám si, že jsem kdesi četl, že ptáci mívají vši. Nebo to možná byly ryby. I ruce si umyji tím sajrajtem na podlahu. Celý se chvěju. Beru si prášek, který jsem si měl vzít před několika hodinami.

Dnes před jedenácti lety zmizela Holčička s nanukem. A teď ráno někdo zabil moje ptáky. Třeba ty dvě věci nemají vůbec nic společného. Svět je plný věcí, které nedávají smysl. Ale možná spolu souvisejí. Jak mohl Vrah vědět, že se na mé zahradě za svítání krmí tolik ptáků? Vyzná se v okolí? Podobné myšlenky mi vůbec nedělají dobře.

Dělám si seznam. Nahoru napíšu: *Vrah*. Není to příliš dlouhý seznam.

*Muž s vlasy barvy pomerančového džusu
Čivavová paní
Cizinka*

Cucám konec tužky. Problém je, že neznám sousedy moc dobře. Máma umřela. V tom uměla chodit ona, okouzlovat lidi. Jenže když vidí přicházet mě, jdou radši jiným směrem. Už jsem viděl, že se otočili a doslova prchali. Takže Vrah může být právě teď někde tam venku, třeba o pár domů dál, pojídá pizzu nebo dělá bůhvíco a vysmívá se mi. Přidávám na seznam:

*Vydří muž nebo Jeho žena nebo jejich Děti
Muži, kteří bydlí spolu v modrém domě
Paní, která voní po koblihách*

To jsou téměř všichni lidé v ulici.

Vlastně si nemyslím, že je někdo z nich Vrah. Někteří, jako třeba vydří rodina, jsou teď právě na dovolené.

Naše ulice má podivné jméno. Občas se lidé zastaví před promáčkou cedulí s jejím názvem a fotografují se. Potom odejdou, protože dál už jsou jen lesy. *Needless Street*. Zbytečná ulice.

S váháním přidávám na seznam další jméno. *Ted Bannerman*. Jeden nikdy neví.

Otvírám přístěnek, v němž uchovávám věci na malování, a opatrně schovám seznam pod starou krabici s křídami, které Lauren nikdy nepoužívá.

Posuzuji lidi dvěma způsoby – jak se chovají ke zvířatům a co rádi jedí. Jestliže je jejich nejoblíbenějším jídlem nějaký druh salátu, určitě půjde o špatného člověka. Cokoli se sýrem je pravděpodobně v pořádku.

Ještě není ani deset hodin dopoledne – poznám to podle toho, jak slunce proniká dírkami v překližce a vrhá mince světla na podlahu – a už teď je to hodně špatný den. Rozhodnu se tudíž, že si připravím brzký oběd. Je to můj nejoblíbenější oběd, nejlepší na světě. Dobrá, na tohle bych měl použít to nahrávací zařízení.

Protože si říkám: Proč bych nemohl na své recepty použít magnetofon? (Mámě by se to nelíbilo, já vím. Mám vzadu za krkem neodbytný pocit, který mi napovídá, že se chystám být tím, čemu ona říkávala *otrava*.)

Rozbalím nový balíček kazet. Pěkně voní. Vložím jednu z nich do přístroje. Když jsem byl malý, vždycky jsem si s nimi chtěl hrát. Magnetofon má velký červený knoflík, který vypadá jako klávesa klavíru, a když ho zmáčknu, ozve se hlasité cvaknutí. Nevím, co mám udělat s mámi-ným starým páskem, což mě rozčiluje. Nemůžu ho vyhodit ani zničit – to nepřichází v úvahu –, ale nechci ho nechávat mezi svými krásnými novými kazetami. Vrátím ho tudíž do přístěnku pod schody, vsunu ho pod noviny, pod Holčičku s nanukem. Tak hotovo, začínáme!

Recept na Sendvič se sýrem a medem podle Teda Bannermana. Na pánvi rozehřejte olej, až se z něho kouří. Pomažte dva krajíce toastového chleba po obou stranách máslem. Vezměte čedar, já dávám přednost plátkovému, ale měli byste použít takový, který vám nejvíc chutná. Je to váš oběd. Rozetřete med po jedné straně na oba krajíce. Na med položte čedar. Na čedar položte plátky banánu. Sendvič spojte a smažte po obou stranách dozlatova. Když je hotový, posolte ho, opepřete a zalijte pálivou omáčkou s čili. Rozřízněte ho na půl. Sledujte, jak ze sendviče vytéká sýr a med. Je téměř škoda to jíst. Ha ha – téměř.

Můj hlas je otrěsný! Jako nějaké ulítlé dítě s žábou v břiše. No, recepty budu nahrávat, ale určitě je nebudu poslouchat, nebudu-li muset.

Něco nahrávat je nápad broučího muže. Řekl mi, abych si vedl „pocitový deník“. Ta slova mě znepokojují. Znělo to od něho jednoduše. *Mluvte o tom, co se děje a jak vás to ovlivňuje.* No tak to vůbec nepřichází v úvahu. Ale je dobré zaznamenávat recepty pro případ, že jednoho dne zmizím a nezůstane nikdo, kdo by si je pamatoval. Zítra udělám sendvič s octem a jahodami.

Máma měla na jídlo svoje názory, ale já ho miluju. Kdysi jsem si říkal, že bych se mohl stát kuchařem, provozovat třeba podnik, kde by se podávaly obědy. U Teda – jen si to představte! Nebo bych psal kuchařky. Nic z toho ale dělat nemůžu kvůli Lauren a Olivii. Nemůžou zůstat samy.

Bylo by dobré si o těch věcech s někým promluvit. (Samozřejmě, že ne s broučím mužem. Je velmi důležité, abych broučímu muži neodhalil, co jsem zač.) Rád bych se o své recepty podělil s nějakým kamarádem, jenže žádného nemám.

Sedím se svým sendvičem na pohovce a dívám se na monster trucky. Monster trucky jsou úžasné. Hlasitě burácí a jezdí přes nejrůznější věci i skrze věci. Nic je nezastaví. Sýr a trucky. Měl bych být šťastný. Ale hlavu mám plnou peří a zobáčků. Co když se chytím do nějaké pasti s lepidlem? Co když prostě zmizím? Nebudu mít žádného svědka.

Na boku ucítím jemné šťouchnutí. Olivia mi strká hlavíčkou do ruky, potom mi svými těžkými sametovými tlapkami vkročí na klín. Točí se a točí, až se mi nakonec uvelebí na kolenou. Vždycky pozná, když jsem rozrušený. Její předení třese pohovkou.

„Tak pojď, kotě,“ říkám jí. „Je čas jít do bedny. Přijde Lauren.“ Zavře oči a celé její tělo se uvolní. Když ji nesu do kuchyně, přede a málem mi vyklouzne z rukou. Odklopím víko starého rozbitého mrazáku. Měl jsem se ho zbavit už před lety, jenže Olivia tu věc bůhvíproč miluje. Jako vždycky zkontroluji, že není v zásuvce, i když už roky nefunguje. Minulý týden jsem ve víku prorazil pár dalších dírek – bojím se, aby uvnitř nebylo málo vzduchu. Něco zabíjet je samozřejmě těžké, ale chovat to v bezpečí a naživu je mnohem obtížnější. A já o tom, páni, něco vím.

Hrajeme s Lauren její nejoblíbenější hru. Má spoustu pravidel a zahrnuje i zběsilou jízdu po domě na růžovém bicyklu, přičemž se musí vykřikovat názvy hlavních měst. Lauren zazvoní dvakrát na zvonek, když je odpověď správná, a čtyřikrát, když je špatná. Je to hlučná hra, ale zároveň i svým způsobem vzdělávací, a tak ji hrávám s ní. Když se ozve zaklepání na dveře, sevru zvonek do dlaně.

„Při téhle odpovědi buď zticha,“ řeknu. „A mlč. Ani muk.“ Lauren přikývne.

Je to čivavová paní. Z tašky nervózně vyčuhuje psí hlava. Oči má lesklé a divoké.

„Zdá se, že si tady někdo pořádně hraje,“ osloví mě. „Děti by mělo být slyšet, to já říkám pořád.“

„Mám na návštěvě dceru,“ odpovím. „Tohle není vhodná doba.“

„Před pár lety jsem se doslechla, že máš dceru,“ řekne čivavová paní. „Kdo mi to jen říkal? Nemůžu si teď vzpomínout. Ale vzpomínám si, že jsem slyšela, že máš dceru. Moc ráda bych se s ní seznámila. Sousedé by se k sobě měli chovat přátelsky. Přinesla jsem ti trochu hroznového vína. Je zdravé, ale sladké, takže je má každý rád. Dokonce i děti mají rády hroznové víno. Je to takový přírodní bonbon.“

„Díky,“ odpovím. „Ale teď už musím jít. Nemáme spolu moc času. A je tady hrozný nepořádek, víte.“

„Jak to zvládáš, Tede?“ zeptá se. „Jak se doopravdy máš?“

„Já jsem v pohodě.“

„Jak je tvé mamince? Kéž by tak někdy napsala.“

„Je v pohodě.“

„Tak dobře,“ přisvědčí asi po minutě. „Snad se brzy uvidíme.“

„Tak tati!“ vykřikne Lauren, když za čivavovou paní bezpečně zaklapnou dveře. „Chile!“

„Santiago,“ zahulákám.

Lauren zaječí a vyřítí se na kole kolem nábytku. Při šlapání si nahlas zpívá písničku o svinkách, kterou si vymyslela, a kdybych nebyl rodič, nikdy bych nevěřil, že by mi mohla písnička o svince udělat takovou radost. Jenže právě tak to v lásce chodí, zasáhne vás, jako by vás někdo vzal za ruku.

Zničehonic se zastaví, pneumatiky zaskřípou na dřevěných prknech podlahy.

„Přestaň mě pronásledovat, Tede,“ řekne.

„Hrajeme si přece.“ Zmocní se mě úzkost. Jsme zase tam, kde jsme byli.

„Já už si nechci hrát. Jdi pryč, lezeš mi na nervy.“

„Promiň, kotě,“ řeknu. „Nemůžu. Mohla bys mě potřebovat.“

„Nepotřebuju tě,“ odpoví. „A chci si jezdit sama.“ Zvýší hlas. „Chci si žít v domě po svém, jíst po svém, dívat se na televizi po svém, chci jet do Santiaga v Chile.“

„Já vím,“ oduším. „Ale děti nemůžou dělat všechno po svém. Musí se o ně starat nějaký dospělý.“

„Jednou budu moct,“ odsekne.

„Tak podívej, kotě,“ řeknu co nejněžněji. „Víš dobře, že k tomu nikdy nedojde.“ Snažím se k ní být upřímný, jak to jen jde.

„Nenávidím tě, Tede.“ Ta slova zapůsobí vždycky stejně, bez ohledu na to, kolikrát je vysloví: jako by člověk dostal tvrdý úder, zezadu a v plné rychlosti.

„Tati, ne Tede,“ opravím ji. „A nemyslíš to vážně.“

„Myslím to vážně,“ řekne slabým, tichým hláskem jako pavouk. „Nenávidím tě.“

„Nedáme si zmrzlinu?“ Zní to provinile, dokonce i mým uším.

„Kéž bych se nikdy nenarodila,“ řekne a šlape pryč, cinká na zvonek, přejede obrázek černé kočky se smaragdově zelenýma očima, který nakreslila dřív. Olivia.

Předtím jsem nelhal. Je tady opravdu nepořádek. Lauren v kuchyni vybryndala pudink, pak jím projela a zanechala po celém domě lepkavé stopy. Na pohovce jsou poházené rozlámané barevné křídly a všude se válí špinavé nádoby. Jedna z nejoblíbenějších Laureniných her spočívá v tom, že z kredence vytáhá jeden po druhém všechny talíře a olíže je. Potom zaječí: „Tati, všechny talíře jsou špinavé.“ Teď se svalí z kola na zem a začne si hrát, že je traktor, vrčí a plazí se. „Hlavně že je šťastná,“ mumlám si pro sebe. Rodičovství.

Beru si svůj polední prášek, zapiju ho vodou, když vtom do mě Lauren vrazí. Voda ze sklenice vyšpláchne na modrý koberec a prášek mi vypadne z prstů, chvíli poskakuje, drobná žlutá tečka ve vzduchu, a najednou je pryč. Kleknu si a dívám se pod pohovku. Nikde ho nevidím. I mě to vyčerpává.

„Hergot,“ zakleju bez rozmýšlení. „K čertu.“

Lauren se rozječí. Z jejího hlasu se stane siréna, která tón zesiluje, až se mi div nerozskočí hlava. „Ty *kleješ*,“ rozbřečí se. „Jsi velkej, tlustej, příšernej chlap, neklej!“

A já prostě vybuchnu. Nechci to, ale dojde k tomu. Rád bych řekl, že mě nevytočila ta slova o *velkém, tlustém*

chlapovi, ale nemůžu. „A je to tady,“ křičím. „Je čas, abys šla. Okamžitě.“

„Ne.“ Ostrými nehty se mi zaryje do obličeje, hledá moje oči.

„Když se neumíš chovat, tak si tady uvnitř hrát nemůžeš.“ Podaří se mi ji sevřít a ona se nakonec přestane prát.

„Myslím, že si potřebuješ trochu zdřímnout, kotě,“ řeknu jí. Uložím ji a pustím gramodesku. Šelest gramofonu je uklidňující. Vzduchem se line krásný ženský hlas. Je zimní noc a nikdo nemá žádnou volnou postel, nikdo nemá žádné cukroví... Zrovna teď se mi jméno zpěvačky vykouřilo z hlavy. Oči má plné soucitu. Je jako matka, ale taková, které se nemusíte bát.

Posbírám křídý a fixy a spočítám je. Jsou všechny, to je dobře.

Naučil jsem se Lauren touhle hudbou uspávat. Bývala zlobivé dítě a vyrůstá z ní těžko zvladatelná adolescentka. Jak jen se tomu říká? Je to jak na houpačce. Některé dny, jako třeba dneska, vypadá jako malá a chce jenom jezdit na svém růžovém bicyklu. Dělán si starosti s tím, co se dneska stalo. Je toho moc, co by člověku mělo dělat starosti.

Hned ta první je veliká: chodím teď častěji ven. Když jsem vystresovaný, tak se to stává. Co když jednoho dne odejdu a nevrátím se? Lauren s Olivíí zůstanou samy. Potřebuju silnější prášky. Promluvím si s broučím mužem. Pivo v mé dlani je studené, a když zatáhnu za očko, zasyčí jako had. Ze sklenice vylovím tři kvašáky, rozříznu je na půlky a namažu arašídovou pomazánkou. Křupavé. Je to ta nejlepší lahůdka a k pivu se hodí fakt výborně, ale nedokážu si ji užít.

Druhá starost: hluk. Náš dům stojí na konci slepé ulice. Za námi už je jenom les. A dům nalevo je odedávna

prázdný. Noviny přilepené izolepou zevnitř na oknech jsou zažloutlé a zkrabacené. Takže jsem během let polevil ve své ostražitosti. Nechal jsem Lauren křičet a zpívat si. Nad tím je třeba se zamyslet. Čivavová paní ji slyšela.

Pod kuchyňským stolem je rozptýlený černý trus. Myš je zpátky. Lauren pořád popotahuje, ale je čím dál tišší, což je dobře. Hudba dělá své. Snad se trochu prospí a můžu ji pak vzbudit k večeři. Uvařím její nejoblíbenější jídlo, párky v rohlíku se špagetami.

Třetí starost: jak dlouho se jí budou zamlouvat párky v rohlíku se špagetami? Jak dlouho ji mohu chránit? Potřebuje, aby na ni pořád někdo dohlížel. Děti jsou jako řetěz obepínající srdce nebo krk a táhnou vás všemi směry. Příliš rychle roste. Já vím, že to tvrdí všichni rodiče, ale je to pravda.

Uklidni se, říkám si. Olivia se přece s tou situací nakonec smířila a je šťastná. Když byla ještě kotě, utíkala ke dveřím, kdykoli jsem je otevřel. Venku by nikdy nedokázala přežít, ale přesto utíkala. Teď už ví svoje. To, co chceme, není vždycky to, co je pro nás nejlepší. Když se to naučí kočka, dokáže se to naučit i Lauren. Aspoň doufám.

Den se blíží ke svému konci a po večeři je načase, aby Lauren šla.

„Ahoj, kotě,“ řeknu.

„Ahoj, tati,“ odpoví.

„Uvidíme se příští týden.“

„Jo.“ Hraje si s popruhem batohu. Tváří se jakoby nic, ale já tuhle chvíli vždycky nenávidím. Zásadně nedávám najevo, jak jsem rozhozený. Znovu pouštím desku. Ženský hlas se nese horkým soumrakem.

Když mám špatný den, *tu* a *tam* to bývá záluďné. Na jistých místech v domě slyším hlasy mámy a táty. Občas se

hádají, kdo z nich půjde nakoupit. Někdy je to vyzvánění a bzučení starého vytáčekého telefonu na chodbě a potom máma mluví se školou, říká jim, že jsem zase nemocný. Občas mě probouzí, jak mě volá k snídani. Hlas má jasný jako zvon. Potom všechno ztichne a já si vzpomenu, že oba jsou pryč. Jenom bohové vědí kde.

Bohové jsou blíž, než byste si mysleli. Žijí mezi stromy, pod kůží tak tenkou, že ji můžete rozříznout škrábnutím nehtu.

Olivia

Když mě Ted zavolal, měla jsem zrovna spoustu práce, jazyčkem jsem opečovávala svědivý kousek na tlapce. Říkala jsem si: Do háje, tohle není nejvhodnější doba. Ale zaslechla jsem v jeho hlase ten tón, tak jsem toho nechala a šla ho hledat. Stačilo sledovat pouto, které dnes pořádně září zlatem.

Stál v obývacím pokoji. Očima nepřítomně hleděl před sebe. „Kotě,“ opakoval pořád dokola. Vzpomínky se v něm hemžily jako červi pod kůží. Ve vzduchu burácel hrom. Byla to zlá chvíle.

Otřela jsem se o něho bokem. Roztřesenýma rukama mě zvedl. Jeho dech mi brázdil kožíšek. Předla jsem mu opřená o tvář. Atmosféra se začala uklidňovat, elektrický náboj ve vzduchu zeslábl. Tedův dech zpomalil. Otřela jsem se mu o tvář hlavou. Zaplavily mě jeho city. Bolelo to, ale to já snesu. Kočky nelpí na věcech.

„Díky, kotě,“ zašeptal.

Vidíte? Byla jsem zaneprázdněná, když mě zavolal, ale stejně jsem za ním šla. PÁN mě vybavil tímto smyslem a já to dělám ráda. Vztahy jsou nesmírně delikátní záležitost. Musíte na nich pracovat každodenně.

Cizí teda truchlivě zpívá. Znáám všechny písničky nazpaměť, to drobné zaváhání v jejím hlase, maloučko falešná nota v té písničce o prériích. Její písně hrají opakovaně, ve dne v noci, když tu není Lauren. Zdá se, že Ted potřebuje společnost. Řekla bych, že si myslí, že kočka se nepočítá. Kdybych k tomu měla sklony, mohla bych se urazit. Ale všichni tedi strašně strádají, takže si to nesmíte brát osobně. Mluvíím obecně. Kromě Teda žádné jiné tedy neznám. Asi ještě Lauren, řekla bych.

Budu to vyprávět od začátku. O tom, jak mě našel za bouřky, v den, který nás spojil pevným poutem.

Pamatuji si, jak jsem se narodila. Nebyla jsem, a najednou jsem byla, zničehonic. Vytlačená z tepla do zimy, kopající slabounkými tlapkami, zapletená do chuchvalců lepkavé membrány. Poprvé jsem na svém kožíšku pocítila vzduch, poprvé se mi otevřela pusinka, abych zaplakala. Sklonila se nade mnou, obrovská jako celá obloha. Teplý jazyk, teplá tlama na mé šiji. Pojď, kotátko, tady nejsme v bezpečí. Kočičí máma. Ostatní jsme nechaly v blátě. Nepřežila příchod na svět. Měkké siluetty, s nimiž jsem celé měsíce sdílela tmavý prostor, zůstaly teď nehybné a bičované lijákem. Pojď. Bála se. To mi bylo jasné, třebaže jsem byla tak malá.

Bouřka trvala určitě několik dní. Nevím už kolik. Stěhovaly jsme se z místa na místo, hledaly jsme teplo a úkryt. Oči se mi ještě neotevřely, takže vzpomínky se točí kolem vůní a doteků: měkký jednoduchý pelech, kde jsme spaly, dráždivý pach krys. Její kožich na mém čumáčku, když se kolem mě stulila, záludný odér cesmínových listů.

Jak se mi začaly otvírat oči, viděla jsem jen matně. Proudý deště se snášely k zemi jako blyštivé nože. Svět duněl a otrásal se. Neznala jsem nic jiného, tak jsem si myslela, že bouřka je tady venku pořád.

Naučila jsem se stát a potom trochu chodit. Začínala jsem chápat, že s kočičí mámou je něco v nepořádku, něco v jejím těle. Její pohyby se zpomalovaly. Přicházelo méně mléka.

Jednou v noci jsme se schovaly ve strouze. Nad hlavou se nám ve vichru zmítaly ostružiníky. Hřála mě a krmila. Předla. Zvuk byl čím dál slabší, teplo se vytrácelo. Pak zůstala nehybná. Začala se do mě vkrádat zima.

Ozval se ohlušující řev a objevil se oslepující paprsek světla, žádné chvějivé světlo oblohy, nýbrž žlutý kruh. Podobalo se to velkému pavouku z masa, lesklo se to deštěm. Neměla jsem tehdy ještě žádné slovo pro ruku. Ta mě sevřela a zvedla mě od mé mámy.

„Co je to?“ Silně z něj táhla vůně vlhké půdy. Manžety rukávů měl mazlavé od bláta. Nedaleko vrčelo nějaké zvíře. Strčil mě do něho. Déšť dopadal na kovovou střechu jako drobné kamínky. Zabalil mě do něčeho teplého. Deky byla žlutá, se vzorem modrých motýlků. Linula se z ní vůně někoho, koho jsem znala nebo koho jsem toužila poznat. Jak by to bylo možné? Nikoho jsem doposud neznala.

„Ubohé koťátko,“ řekl. „Já jsem taky sám.“ Olízla jsem mu palec.

Tehdy se to stalo. Na hrudníku se mu rozlila tlumená bílá záře, v místech, kde musí mít srdce. Z té záře se stalo pouto, které se zavlnilo vzduchem a přiblížilo se ke mně. Vrčela jsem a bránila se. Ale drželo mě to pevně. Cítila jsem, jak mi světlo obepíná krk a spojuje mě s jeho srdcem. Nebolelo to. Jen nás to spojilo dohromady. Nevím, jestli to cítil taky – líbí se mi představa, že ano.

Potom mě vzal k sobě domů, do jeho příjemně vyhřátého obydlí, kde můžu pořád spát a nechat se hladit. Když nechci, nemusím se dokonce ani dívat na svět tam venku! Všechna okna jsou zatlučená. Ted ze mě udělal domácí kočku a já se od té doby nemusím o nic starat. Je to náš dům, který je jenom

pro nás, a nikdo jiný dovnitř nesmí. Samozřejmě až na Nočního, zelené chlapečky a Lauren. Upřímně řečeno, bez některých z nich bych se obešla.

Myslím, že bych nás měla popsat. Tak se to v příbězích dělává. Je to obtížné. Nikdy od sebe nedokážu rozlišit tedy v televizi. Nevím, které details jsou podstatné. Můj Ted patří k onomu druhu, který má pískovou barvu? Na obličeji má fleky rezavého kožíšku a ještě hustší srst na hlavě, jež má poněkud tmavší odstín, jako lakované dřevo.

Pokud jde o mě, Ted mě vždycky oslovuje „ty“ nebo „kotě“. Já se ale jmenuji Olivia. Na prsou mám tenký proužek bílé, který zvýrazňuje můj kožíšek černý jako uhl. Ocas mám dlouhý a tenký jako kouzelnickou hůlku. Velké uši s jemnou špičkou umím otáčet do stran. Jsou nesmírně citlivé. Oči mají tvar mandlí a jsou zelené jako koktejlové olivy. Myslím, že je úplně v pořádku, když o sobě řeknu, že jsem krásná.

Někdy jsme skvělý tým a někdy se pereme. Tak to prostě chodí. V televizi říkají, že musíte tolerovat každého, tedy i kočky, brát je takové, jací jsou. Taky ale musíte vytyčit hranice. Hranice jsou důležité.

Tolik prozatím stačí. City jsou strašně únavné.

Probouzím se z dřímoty s trhnutím, do zvuku vzdálené zvonkohry. Nebo jako by někdo volal vysokým hláskem.

Třepu hlavou, abych ji zbavila snů. Hluk ale pokračuje. Něco maličkého snad někde zpívá? Nelíbí se mi to. fffffff.

Oranžový koberec působí na polštářky mých tlapek příjemně, jako bych se procházela po měkkých malých pilulkách. Je to barva slunce zapadajícího nad mořem. Průzory v překližce dopadají na stěny světlé skvrny. Zdi jsou tady tmavě červené, což je uklidňující. S Tedem si říkáme, že je to nádherná barva. Na něčem se přece

jen shodneme! Je tady Tedovo polohovací křeslo, s leskle ošoupanou kůží na opěrce hlavy a opěradlech. Díra, kde do něj během motokrosových závodů vrazil nůž na steaky, je zalepená širokou izolepou. V tomhle pokoji se mi všechno líbí, až na dvě věci, které stojí na krbové římse vedle hrací skříňky.

Tou první věcí, kterou nesnáším, je matřjoška. Má v sobě svoje menší verze, jednu za druhou, pořád dál. Je to hnusné. Jsou to vězeňkyně. Představuji si, jak všechny v té tmě ječí, nemohou se pohnout ani promluvit. Tvář panenky je široká a nepřítomně se usmívá. Vypadá, že je celá šťastná, že drží své děti v zajetí.

Druhou věcí, kterou nenávidím, je fotografie nad krbem. Zpoza skla z ní zírají Rodiče. Nelíbí se mi na ní vůbec nic. Stříbrný rám je silný a zdobený motivy hroznového vína, květin a veverek. Je to hnus. Tváře veverek jako by byly roztavené a spálené dočerna. Jako by někdo zalil živé tvory roztaveným stříbrem a pak ho nechal vychladnout. Nejhorší ze všeho je ale fotografie v rámu. Jezero v pozadí je černé a hladké jako sklo. Na písčité pláži stojí dva lidé. Jejich tváře připomínají jen díry do nicoty. Rodiče nebyli na Teda hodní. Kdykoli se k fotce přiblížím, pocítím lačné trhnutí jejich duší.

Mám ale ráda hrací skříňku. Malá žena je rovná jako svíčka, jako by se snažila natáhnout až do nebe.

Ííííííí. Vysoký zvonivý tón nevychází od Rodičů. Otočím se k nim zády, zvednu ocas a ukážu jim svůj zadek.

Růžový bicykl se povaluje na podlaze uprostřed obývacího pokoje, postranní přídatná kolečka se nepatrně otáčejí. Lauren. To je Tedova malá teda. Nebo možná patří jinému tedovi a on se o ni jenom stará? Zapomínám. Na koberci i na opěradle křesla přetrvává její vůně, ale je ticho. Musela už odejít. To je dobře. Nikdy ale to zatracené

kolo po sobě neuklidí. Bože bože. Snažím se Jeho jméno zamumlat bez „o“, ale žádné „ehm ehm“. Nerada беру Jeho jméno nadarmo.

Když přijde na návštěvu Lauren, chodím do své bedny. Tam mám prostor pro své myšlenky. Vždycky je tam tma a je tam dobře. Jsem si jistá, že PÁN by nesouhlasil s tím, co teď řeknu, ale malí tedi jsou prostě hrozní. Jeden nikdy neví, co se chystají provést. A Lauren má nějaký *psychický problém*; detaily mi nejsou jasné, ale zdá se, že spočívají hlavně v tom, jak je hrubá a hlasitá. Kočky jsou na rámus citlivé. My vidíme svýma ušima a čumákem. Očima samozřejmě taky, to dá rozum.

Moje bedna stojí v kuchyni u zdi. Přiložím ucho k chladné boční stěně, ale zdá se, že to kňučení odtamtud nevychází. Ted zase nahoru naskládal závaží, takže se dovnitř nedostanu. To mě štve. Na bílé tabuli u lednice Lauren nechala načmárané sprosté malůvky. *Bla bla bla*, napsala tam. *Ted je Ted. Olivia je kočka*. Jak SKVĚLÉ postřehy. Dotáhne to daleko. Lednička hučí jako obvykle, ozývá se kapání kohoutku. Ale tichá zvonkohra v mých uších pokračuje a neladí s žádným z těch zvuků.

V místnosti s veškerým tím hučením je všechno, jak má být. Všechny skřínky jsou pevně uzavřené. Slyším, jak za zamčenými dvířky tiše vrní přístroje. Mobil, notebook, tiskárna. Vydávají zvuky jako živí a já mám pokaždé pocit, že mi chtějí něco říct, nikdy k tomu ale nedojde.

Pořád to pokračuje, ten tichý zvuk jako zvonky nebo vysoký hlásek. Přístroje žádný hluk nedělají.

Jdu nahoru. Já ráda chodím nahoru. Vždycky z toho mám pocit, jako by se něco mělo zlepšit. Taky ráda spávám na schodu, který je přesně uprostřed. Připadám si, jako bych se vznášela. Běhoun je černý a já s ním výborně splývám. Ted o mě občas zakopne. On moc pije.

nic není, víte? Mám svoje zájmy. Tedy vlastně jeden. Teď je doba určená jí, a to je nesmírně vzrušující.

Pádím ze schodů a k oknu, vyhnu se růžovému bicyklu, беру to cestou za pohovkou, kde zanechám v prachu stopy svých tlapek. Nedokážu se ubránit obavám, že jdu pozdě, i když vím, že nejdu. Ale kruhy světla jsou na stěnách v tom *přesně* správném úhlu. Vyskočím si na zelený stolek s drhanou dečkou. Když se postavím na zadní a trochu se natáhnu, vyhlédnu tak akorát průzorem, jímž je skrz malý dub vidět ulice. Ve vzduchu za mnou vlaje pouto jako stříbřitě světélkující šňůrka.

Ostatní průzory se nacházejí ve výšce teď a já se k nim nedostanu. Tohle je mé jediné místo, odkud mohu zahlédnout venkovní svět. Je to malá dírka velikosti asi tak čtvrtáku. Moc toho nevidím. Zkroucený kmen dubku, pár holých zimních větví a skrz ně pár metrů chodníku. Jak se tak dívám, šedivá obloha se poddá a začne tiše a něžně padat sněh. Chodník se postupně ztrácí pod bílou barvou, na všech větvích stromu se objeví úzká sněhová linka.

To je všechno, co znám, tahle malá mince světa. Vadí mi to? Chybí mi, že nechodím ven? Vůbec ne. Venku je nebezpečno. Tohle mi stačí, dokud mohu pozorovat ji.

Doufám, že Ted nepřestěhuje stolek s krajkovou dečkou. Patří to k věcem, které by zrovna on udělat mohl. To bych musela opravdu začít šílet, a já nemám ráda, když šílím.

Pokud nepřijde, tak počkám. Samozřejmě právě o tom je láska. Trpělivost a výdrž. To mě naučil PÁN.

Její vůně se objeví dřív než ona, padá vzduchem jako med kapající na toast. Elegantním krokem se vynoří zpoza rohu. Jak ji mám popsat? Je pruhovaná jako zaprášený tygr. Její žluté oči mají stejnou barvu jako zlatavá slupka uzrálého jablka nebo moč. Tím chci říct, že jsou krásné.

Vyskočím si ke knize. Tahle část je zábavná, protože mám vždycky pocit, že spadnu. Nebezpečně se v prostoru chvěju. Potom do knihy šťouchnu tlapkou, strčím ji přes okraj stolu.

S mohutným zaduněním dopadne na podlahu a rozevře se. Čekám, protože to ještě není všechno. Za pár okamžiků se celý dům otřeše a v hloubi země to zarachotí. Když k tomu došlo poprvé, *zakňučela* jsem a schovala se pod pohovku. Časem jsem ale pochopila, že to jsou Jeho znamení a že dělám správnou věc.

Seskočím dolů, přistanu elegantně na všech čtyřech tlapkách a PÁN navede můj zrak k verši, na který se mám podle Něho podívat.

Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska
je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil
a Boha zná.

Celá se chvěji, jak je to správné. Miluju svého Teda, svoji mourovatou, svůj dům, svůj život. Jsem šťastná kočka.

Když najdu verš, který se mi líbí, snažím se, abych si ho zapamatovala – jako ten, který jsem právě zmínila. Bývá ale těžké udržet v mysli celé věty. Je to jako překlopotit na dlážděnou podlahu pohárek s kuličkami. Rozeběhnou se do všech stran a zmizí ve tmě.

Knihy je ve skutečnosti pouhým vodítkem. Myslím si, že PÁN se ke kočkám chová jinak. Raději k nám mluví přímo. Nechápeme věci stejně jako tedi.

Posadím se na pohovku do kotouče slunečních paprsků. Schválně se otočím k Bibli zády, aby Ted věděl, že to se mnou nemá nic společného. Kňučení se nepatrně zmírnilo.

Proč mám tedy pořád špatný pocit? Co by mohlo být špatné? Biblický verš nemohl být pozitivnější. Kouzlo

života spočívá ve vědomí, že pokud se vám nelíbí, co se ve skutečnosti děje, znovu se ponoříte do spánku a ono to přejde.

Ted

Napadlo mě, že bych měl nahrát některé vzpomínky na mámu. Tak aspoň nezmizí, i kdybych zmizel já. Nechci, aby se na ni zapomnělo. Je ale opravdu těžké nějakou vybrat. Většina mých vzpomínek skrývá tajemství a nejsou vhodné.

Mám skvělý nápad. Co takhle ten den u jezera? V tom příběhu žádná tajemství nejsou. Zprvu nemůžu najít tu věc na nahrávání. Jsem si jistý, že naposled jsem ji měl v kuchyni. Po usilovném hledání ji nakonec najdu za pohovkou v obývacím pokoji. Zvláštní. Ale tady jsem to pro vás připravil.

Takže. Takhle se u mě poprvé projevila moje láska k ptákům. Bylo léto a my jeli na výlet k jezeru. Bylo mi šest, moc věcí si z té doby nepamatuji, ale vzpomínám si, jaký jsem z toho měl pocit.

Máma měla ten den na sobě tmavomodré šaty, své nejoblíbenější. Třepotaly se v horkém vánku, který hvízdal naprasklým okýnkem. Vlasy měla svázané do drdolu, ale pár pramínek se uvolnilo. Ty jí poletovaly za krkem, který měla protáhlý a bílý.